

Forchhammer: Det ærede andet Medlem for første Kreds (Krieger) stillede os i sit klare og skarpe Foredrag indtrængende for Die det store Ansvar, ethvert Medlem paatog sig ved at stemme for Lovforslagets Vedtagelse. Deri kan jeg give det ærede Medlem fuldkommen Ret, og jeg maa kun bede tilføjet det store Ansvar, Enhver af os paatager sig ved Lovforslagets Forkastelse. Men naar det ærede Medlem meente, at dette Ansvar for os blev særligt stort derved, at den høitærede Kirke-minister havde indtaget en Noget eiendommelig Stilling til Sagen, saa kan jeg ingenlunde give det ærede Medlem Ret deri, og det af den Grund, at jeg mener, at vi skulle holde skarpt ude, hvad der er vort Ansvar, og hvad der er Ministerens Ansvar, og saa vil jeg gjentage, at, indtil vi faae en lovhjemlet Repræsentation for Kirken, saa er det Ministerens Ansvar, hvem han som Minister vil raadspørge, inden han bestemmer sig til at indstille Loven til kongelig Sanction. Det er nu ganske vist en naturlig Sag, at, naar et saadant Lovforslag fremkommer fra Ministeren, saa bliver det forberedt i Ministeriet, hvilket altsaa i og for sig vel ogsaa indeholder om ikke en Nødvendighed for saa dog en Opfordring til ved den Leilighed strax at henvende sig til Kirkens Tilhynsmænd og dem, som nærmest ere Ministerens Raadgivere. Ganske anderledes stiller Sagen sig unægtelig, naar den er fremkommen gjennem det private Initiativ; men paa hvilket Punkt Ministeren — thi det bliver hans private Sag — vil indhente Meninger og Vota fra de forskjellige kirkelige Autoriteter, mener jeg vedkommer ikke os, og vi skulle ikke særlig tage det Ansvar paa os, som maa hvile paa Ministeren. Om det bliver et Oversfjøn eller et Sidesfjøn, er en aldeles underordnet Sag, forsaavidt det kun er et Sfjøn af Betydning for Ministeren, om hvorvidt han vil anbefale Sagen i Thinget og i sin Tid indstille den til Hs. Majestæts Sanction. — Naar det samme ærede Medlem i sin Udvikling brugte det Udtryk, som ogsaa er omtalt af den sidste ærede Taler, at der laa en Usandhed i Loven, saa tør jeg ikke ganske nægte det, og det vil ogsaa fremgaa af min hele Stilling til Sagen, at det kan jeg ikke; men jeg vil dog spørge det ærede

Medlem: Vigger der ikke ogsaa en lille Usandhed i Lovens Afvisning i den Form, som er foreslaaet af Fleertallet? (Krieger: Nei.) Det ærede Medlem svarer Nei, og jeg skal da anføre, hvorpaa jeg støtter min Mening om, at der ligger en lille Usandhed deri. Hvorfor skal Loven afvises? Fordi man skal henvende sig til de geistlige Autoriteter og raadspørge dem, som ingen Lov nøder til at raadspørge. Hvori skulde da Usandheden ligge? Den ligger paa Bunden deraf. Jeg vil spørge de ærede Medlemmer, som hylde den Afvisning, at Lovforslaget bør afvises, om der ikke bag den formelle Afvisning ligger en reel Fordømmelse, om det virkelig er deres Tro, at de næste Aar, naar Sagen kommer til Behandling igjen — og kommer med disse forskjellige Tilhynsmænds Mening, af hvilke de fleste sagtens ville fraraade Loven, en enkelt maastee tilraade den — om de saa ville møde med et velvilligere Sind mod den end i dette Dieblik. — Den ærede Ordfører talte iforgaars om min Stilling til Sagen ved 1ste Behandling og nu og meente, at jeg ikke havde holdt det samme Standpunkt nu som dengang. Jeg vilde ikke have taget nogen videre Anledning til at gaae ind paa dette Punkt, og jeg forstod ikke engang ganske rigtigt den ærede Ordførers Udtalelser; men de ere blevne i høi Grad tydelige ved den Forklaring, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer) har givet deraf. Det ærede 12te kongevalgte Medlem synes nemlig ved en overordentlig skarpsindig Fortolkning af de enkelte Ytringer, som forekomme i mine Endringsforslag, at have faaet det Interessante ud deraf, at min Hovedtanke skulde være den at benytte dem som Midler til at faae Medlemmer og Samfund ud af den danske Folkekirke (Fischer: Det har jeg ikke sagt), medens det jo dog er ganske aabenbart, at min Hovedtanke, som jeg haade ved 1ste og 2den Behandling har udhævet, er den, at denne Lov kan benyttes som et Middel til at staae de to Menigheder, der for Dieblicket staae udenfor Folkekirken, ind i den; altsaa, Loven er netop et Middel til at aabne Folkekirkens Døre indad. Men idet vi vedtage en saadan Lov, følger det alligevel af sig selv og kan ingenlunde siges at være en Modsigelse, at vi ønske at vedtage